

és igényt fejlesztő műsorokat szerkeszteni és sugározni? Mi nem a kesernyés nosztalgia, népies vagy álnépies jellegű közvetítésekre gondolunk, hanem — felnőttként kezelve az embereket — színes ismeretterjesztő és szórakoztató műsorokra. (Néhány javaslatot erre már tettünk a Tiszatáj 1965. novemberi számában, mikor a tartalmi célkitűzésekről szóltunk.) Mert különösen az őszi-téli időszakban — amikor a parasztságnak a legtöbb szabad ideje van — lehetetlen eljutni a szétszóró tanyákra Csongrádban és Békésben, Bácsban és Szabolcsban, de Szolnok és Hajdú megye egyes területein is, hacsak néphadseregünktől terepjárókat nem igénylünk ilyenkor — mert már erre is gondoltunk! Van jó néhány olyan tanya-központunk (?) is, amely esős időszakban csak ökrös szekérrel közelíthető meg, de akkor is csak nagy nehézségek árán.

A népművelésre szánt egyéb, korszerű technikai eszközünk tanyán *nincs*. Örülnénk, ha ilyenekkel falusi népművelési intézményeinket elláthatnánk. De itt is jogszabályokba ütközünk időnként. Érvényben van ugyanis a Belkereskedelmi Minisztérium korlátozó intézkedése a közületek ellátásával kapcsolatban, s ha sikerül is az anyagi eszközöket nagy harcok árán biztosítani, még nem bizonyos, hogy ezek fel is használhatók. (Nem egy intézményünk került már abba a helyzetbe, hogy a felszerelésekre nehezen biztosított összegeket nem sikerült a célnak megfelelően hasznosítani.) Ki károsodott mindebből? Nyilvánvalóan a lakosság. Miért nem lehet végre egyes jogszabályokat és hatályos utasításokat módosítani vagy az élethez igazítani?

CSENKE LÁSZLO

Gábor Jenő: Vizenjárók